

онѣзи, които искатъ да подвождаме вратъ подъ патриаршескый яремъ. Ако ли го е сторилъ отъ страхъ прѣдъ патриаршескитѣ наказания той не е достоинъ да залавя Екзаршескый постъ въ това врѣме на борбы и неопрѣдѣленность. Въ таквъ случай ученіето му не може ни да ползова, ни да ръководи. При този владыка прѣдъ очитѣ на народа дѣдо Ловчанскый е по достоинъ въ нѣкои отношенія. Той е и по рѣшителенъ, и по народенъ; а за нашата черкова днесъ и за нашето положеніе това сѣ голѣмы достоинства. Освѣтъ това, като извърженъ Ловчанскый никога не ще са покани да прави спогождене съ патриаршіята, защото послѣдната по напрѣдъ ще трѣба да го припознае за Екзархъ, нѣщо което тя никога не ще приеме, А тая невъзможность да са влазя въ спогождене бѣ таквози условіе, което уздравява нашето отдѣленіе отъ Фенеръ и запазва честъта и черковныгѣ интересы на наший народъ по добръ отъ сѣко друго условіе.

Таквызи бѣхъ двѣтъ лица, отъ които трѣбаше да са избере *първый Екзархъ на бѣлгарската черкова*. Отъ тѣхъ едното обѣщаваше примиреніе отъ вѣнъ, другото обезпечаваше черковныгѣ интересы по нашироко и обѣщаваше едно рѣшеніе на въпроса по дълбоко, по радикално. Прѣдъ голѣмыгѣ ползы отъ избираніето на Ловчанскаго множества отъ комисаритѣ не можа да останемъ слѣпо и глухо: то подаде гласъ за дѣда Ловчан-